

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.177/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (felperes képviselőjének címe ügyintéző: felperesi képviselő kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (22. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 12.K.700.759/2025/21. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 59.000 (ötvenkilencezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. június 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes Szolgálati hely városi szervezeti egységénél szolgálatparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban rendszeresen, a szolgálati napjai többségében a szolgálatirányító parancsnoki tevékenysége mellett járőrszolgálati feladatokat látott el járőrrel vagy baleseti helyszínelővel párban beosztva, illetve egyedül is. Ennek keretében közterületi járőrszolgálatot, gyorsforgalmi utak, parkolók ellenőrzését, autópálya balesetek miatti TIK-küldésekben részvételt, baleseti, bűnügyi helyszínbiztosítást, fokozott illetve célzott ellenőrzésekben való részvételt, leállításokat, lekérdezéseket, intézkedéseket, bírságot, baleset illetve torlódás esetén a forgalombiztosítást, vezetékes telefonra érkező külső hívások fogadását, az szolgálati hely alosztálya és a szolgálati hely alosztálya2 e-mail fiókjának kezelését, célzott ellenőrzésekkel kapcsolatos jelentések, adatszolgáltatások készítését. A havi munkaideje legalább 50 %-át kitevő közterületi járőrszolgálatot teljesített, mely közben az állományellenőrzési feladatait nem tudta ellátni. A többletfeladatok ellátása miatt a perbeli időszakra a rendvédelmi illetményalap 100 %-ban meghatározott mértékű megbízási díj megfizetési iránti szolgálati panaszát az Országos Rendőr-főkapitány a 29000-101/840-1/2025.Szü. számú határozatával részben elévülés, részben megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra bruttó 1.198.150 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetének jogalapját a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjára, valamint (5) bekezdésére alapította, a megbízási díj összegszerűségét a rendvédelmi illetményalap 100%-ban határozta meg.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva azt jogalapjában és összegszerűségében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen bruttó 1.198.150 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indoklásában a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1) bekezdés a), c) pontjára, 71. § (3)-(6) bekezdésére, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai

illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 14/2017. ORFK utasítás) 1., 4., 15. pontjára, 35. pont e), f) és m) alpontjaira utalással kifejtette, hogy a csatolt kimutatások, a felperes előjárójának, tanú1, valamint munkatársának tanú2 a tanúvallomása és a felperes személyes meghallgatása után megállapíthatóvá vált, miszerint a perbeli időszak valamennyi hónapjában a felperes a szolgálati napjai többségében a szolgálatirányító parancsnoki tevékenysége mellett járőrszolgálati feladatokat is ellátott heti rendszerességgel, akár több egymást követő szolgálati napon is. Az irányadó jogszabályi rendelkezések, valamint a bírói gyakorlat – kiemelten a Fővárosi Ítéltábla 6.Kf.700.117/2024/9. számú eseti döntése – alapján rögzítette, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásra vonatkozó 14/2017. ORFK utasítás a szolgálatirányítás lényegét, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását taglalja, míg a járőrökre vonatkozó a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) a járőri feladatok mibenlétét határozza meg. Ugyan a normák direkt módon nem határozzák meg az egyes beosztások tartalmát, ugyanakkor a fenti jogszabályi rendelkezések a két munkakört elkülönültek szabályozzák. Mindezekre figyelemmel az a körülmény, hogy az szogálati hely alosztálya szolgálatparancsnoki beosztása 2023. február 23. napjától kikerült a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól, nem jelentheti, hogy ezt követően a szolgálatparancsnoki beosztás feladataivá váltak a járőrszolgálati feladatok. A 14/2017. ORFK utasítás 15. pontja nem jelenti, hogy a felperes feladatait képezte a közterületi járőrfeladatok ellátása, ugyanis a szolgálatteljesítési idő egyharmadának lehetőség szerint közterületen való végzése elsődlegesen a szolgálatparancsnoki feladatok elvégzését kell, hogy jelentse. A levélfiók kezelése és a telefonok fogadása a 14/2017. ORFK utasítás 35. pont e), f), m alpontjai értelmében tilalmazott tevékenységek voltak a felperes számára, ezen feladatok ellátását a szolgálati előjáró a tanúvallomásában megerősítette, az alperes ellenbizonyítással nem élt. A 14/2017. ORFK utasítás 38. pontja lehetőséget ad a 35. pontban foglalt feladatok bármelyikének szolgálati parancsnok általi végrehajtására, melyet a rendészeti országos rendőr-főkapitány-helyettes engedélyezhet, ugyanakkor az engedélyezést követően a szolgálati parancsnok munkaköri leírásában tételesen fel kell sorolni ezeket a feladatokat. A felperes munkaköri leírása nem tartalmazza a fentiek szerinti feladat felsorolást, ezért a rendőr-főkapitányi intézkedésekre történt hivatkozás az alperes részéről szintén alaptalannak bizonyult. A felperes az eredeti szolgálati beosztása mellett rendszeresen, munkaidejének jelentős részében közlekedésrendészeti járőri feladatokat látott el úgy, hogy a szolgálatparancsnoki feladatai alól nem mentesítették, ezért a megbízási díjra a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogosult. Fennállnak a Hszt. 71. § (1) bekezdése 2023. február 1. napjától történő módosításának feltételei is, a kialakult bírói gyakorlat szerint a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosult megfogalmazása nem jelenti, hogy a rendszeres többletfeladat-ellátás ellentételezés nélkül maradna. Az alperes 30 %-ban jelölte meg a járőrszolgálati tevékenységgel töltött átlagos havi szolgálati időt, ehhez képest a felperes előjárója a tanúvallomásában 50 %-os mértékről nyilatkozott, míg a felperes munkatársa 90 %-os mértékről számolt be, mely a felperes 80-90 %-ra tett nyilatkozatával áll összhangban, az elsőfokú bíróság a fenti bizonyítékokat együttesen értékelve 50 %-os mértékben fogadta el a többletfeladatok havi munkaidő igényét. Mindezekre figyelemmel állapította meg, hogy a megbízási díj jogalapja a 2023. február 1. napjától a perbeli időszak végéig terjedő időszakban is fennállt, figyelemmel az ellátott többletfeladatok jelentős mértékére. Tekintettel arra, hogy a megbízási díj jogalapja a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megállapíthatóvá vált, a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek vizsgálatát mint szükségtelent mellőzte.

[5] A megbízási díj összegszerűsége körében rögzítette a bírói gyakorlat szerinti mérlegelési szempontokra utalással, hogy a felperes a szolgálati napjai többségében végzett a perbeli időszakban többletfeladatokat, mely a havi munkaidejének legalább 50 %-át tette ki. A többletfeladat-ellátás különleges többlettudást ugyan nem igényelt és az eredeti szolgálati beosztásához képest a járőri feladatok alacsonyabb beosztást jelentettek, ugyanakkor a napi feladatain túl, rendszeresen, jelentős mértékben végzett többletfeladatok miatt az eredeti szolgálatirányítói beosztásából eredő feladatai ellátásában a felperes akadályoztatva volt. Mindezen jelentős többletterhet értékelve megalapozottnak tartotta a 100 %-os mértékben megjelölt kereseti igényt a megbízási díj 50-200 %-os jogszabályi intervallumára is figyelemmel.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díj illetményalap 50 %-ára történő mérséklésére irányult, figyelemmel arra, hogy az szogálati hely alosztályaoon dolgozó szolgálatparancsnokok feladatai kikerültek 2023. február 23. napjától a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól. Harmadlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díj illetményalap 50 %-os mértékre történő mérséklését kérte figyelemmel az összegszerűség nem megfelelő mérlegelésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 78. § (1)-(2) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 279. §-a szerinti, a bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelésére vonatkozó előírást, az elsőfokú bíróság ezt az értékelést elmulasztotta, illetve azt iratellenesen valósította meg. A fellebbezésének indokolásában a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletére utalással kifejtette, hogy a szolgálatirányító parancsnokhoz képest több szinttel alacsonyabb besorolású kategóriába esnek a járőrvezetői és járőri feladatok, míg a felperesi szolgálatirányító parancsnoki beosztás ettől eltérő besorolású, külön tiszthelyettesi beosztásként szerepel. A két munkakör a közlekedésrendészeti feladatok körén belül mutat számos átfedést, ezek közül a jelen perben azok a feladatok relevánsak, melyek a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati szabályzat) 3. § (2) bekezdés f) pontja szerint a közlekedésrendészeti szolgálatot ellátók általános tevékenységeiként értékelendők. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját sértve az elsőfokú bíróság az alperesnek a fokozott ellenőrzések, TIK-küldések, országos akciók és a prevenció célú közúti ellenőrzések jogi normáinak tartalmi értelmezésére történt hivatkozását figyelmen kívül hagyva hiányos bizonyítás eredményeként hozta meg döntését. Az alperes tételesen kimunvároslta, hogy a perbeli időszakban a felperes ténylegesen milyen időtartamú és jellegű munkát végzett, a hat reprezentatív hónapban a járőri többletmunka átlaga 30 % volt. Az elsőfokú bíróság adós maradt annak megválaszolásával, hogy a szolgálatparancsnoki beosztásnak miért nem lehetnek olyan feladatai, amelyek emellett párhuzamosan járőri beosztáshoz is tartozhatnak. Az elsőfokú ítélet a [60] bekezdésében ugyan a párhuzamos feladatok lehetőségét nem vitatta, azonban nem válaszolta meg, hogy mindezek alapján egyes feladatok miért tekintendők többletmunkát eredményező feladatoknak. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy a 14/2017. ORFK utasítás és a Járőrszabályzat direkt módon nem határozzák meg a két beosztás feladatait, ezért nem

végezhető szolgálatparancsnoki feladat egy járőr számára, az alperesi álláspont szerint azonban ez fordítva nem igaz. Figyelemmel kellett volna arra is lennie, hogy a szolgálatparancsnoki beosztás mellett a járőri feladatok ellátása jelentős többlettudást nem igényel. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy a 14/2017. ORFK utasítás, a Járőrszabályzat, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdése szerint, valamint a Szolgálati szabályzat 4. §-a alapján a szolgálatirányító parancsnoknak és a járőröknek is intézkedési kötelezettségük van. A szolgálatirányító parancsnok önálló intézkedési jogkörébe tartoznak például a baleseti szemlebizottság vezetése, a helyszínelési munka irányítása, a gépjárművek ellenőrzése, a sebességmérési feladatok, melyek egyértelműen nem a felperes beosztásán kívüli feladatokat jelentenek. Mindezek feladatok nem tekintendők a felperes szolgálatirányító parancsnoki beosztásán kívüli feladatoknak, melyet még jobban szemléltet a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napjától történő módosítása. A Szolgálati szabályzat 2. § 1. pontjára, 67. § (1) bekezdésére, a 70. § (1)-(4) bekezdésére, valamint 88. § (1) bekezdés c) pontjára utalással kifejtette, hogy a szolgálatirányító parancsnoknak általános önálló intézkedési jogköre van, erre figyelemmel az ítélet szerinti járőri feladatok nem tekintendők az eredeti beosztáson kívüli többletfeladatoknak, az ezzel ellentétes bírói értelmezés az elsőfokú ítélet [64] bekezdéséből jogsértő érdemi döntéshez vezetett. A Kúria Mfv.II.10.516/2017. számú ügyben hozott eseti döntésében kifejtettek szerint megbízási díjra a tartósan a beosztáshoz nem tartozó magasabb besorolású beosztás feladatainak ellátása jogosít, a perbeli esetben azonban sem beosztáshoz nem tartozó feladatellátásról, sem magasabb beosztás ellátásáról nem lehet beszélni figyelemmel arra is, hogy a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól 2023. február 23. napjától kikerült az autópálya szolgálati parancsnok. A fenti módosítást követően az szolgálati hely alosztálya szolgálatparancsnoka más szervezeti elemek szolgálatparancsnokaitól eltérő terjedelmű és összetételű feladatokat kell, hogy ellásson, megszűnt számára a napi munkaidő legfeljebb 30 %-át jelentő közterületi jelenléti kötelezettség. Az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy milyen területi illetve helyi besorolású járőri, közlekedésrendészeti járőri állomány helyettesítését tartotta megállapíthatónak.

[7] Az összecszerűség körében a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. és a Kúria Kf.VII.39.523/2021/4. számú eseti döntéseiben írt mérlegelési szempontokra utalással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a fentiek szerinti komplex bírói értékelésnek, melynél kiemelt jelentőséget kell tulajdonítani a perbeli esetben, hogy a felperesi járőrszolgálat ideje nem haladta meg a tényleges munkavégzés 30 %-át. Az elsőfokú bíróság elfogadta az ezzel ellentétes felperesi érvelést tanúbizonyításokra hivatkozással, ugyanakkor az alperes okiratokkal támasztotta alá az álláspontját, melyet ilyen objektív bizonyítási eszközzel a felperes cáfolni nem tudott. Az elsőfokú bíróság értékelésében a fenti munkaidő igény csak felszínes értékelést kapott, a részletes időráfordítási adatok elemzése elmaradt, erre figyelemmel jogkérdésben tért el a fenti precedensértékű bírói döntésektől, iratellenes megállapításokat téve. Amennyiben elfogadható, hogy a forgalomellenőrzés járőri munka, a megbízási díj mértékét is ehhez kellett volna igazítani és értékelni, hogy a felperes alacsonyabb beosztású feladatokat látott el, továbbá a sebességellenőrzés tekintetében olyan feladatokat, amelyek nem rendelhetők egy beosztáshoz sem. A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésében írt szempontokat az elsőfokú bíróság nem mérlegelte, a jogalap fennállása esetén az alacsonyabb beosztású feladatellátásra figyelemmel a megbízási díj nem lehetne több 50 %-nál. A Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú eseti döntésében a megbízási díj mértékével kapcsolatban kimondottakhoz igazodva figyelembe kellett volna

venni, hogy a többletfeladatok különleges többlettudást nem igényeltek és alacsonyabb beosztásúak voltak, mindemellett értékelni kellett volna, hogy a felperes szolgálatirányító parancsnoki beosztása 2023. február 23. napjától kikerült a 14/2017. ORFK utasítás hatálya alól és jelenleg nincs olyan ORFK norma, amely konkrétan szabályozná a munkakörét.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. A fellebbezésének indoklásában kifejtette, hogy a fellebbezés a szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteinek jogellenes kitégítését célozza, nem veszi azonban figyelembe a beosztások lényegét, a beosztások elnevezéseit, besorolását és a kérdéskörben kialakult egységes bírói gyakorlatot. Az irányadó normák a szolgálatparancsnoki beosztás tartalmi elemeit meghatározzák, 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti a járőri, illetve szolgálatparancsnoki beosztást. A 14/2017. ORFK utasítás és a Járőrszabályzat megkülönbözteti a pertárgyi két beosztást, a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napjától történő módosítása a felperes hátrányára nem szolgálhat. A kialakult bírói gyakorlat szerint a munkavégző a munkaköri leírásban csak az adott beosztáshoz igazodóan rögzíthet feladatokat, a 14/2017. ORFK utasítás módosítása a Hszt.-vel és a 30/2015. BM rendelettel nem lehet ellentétes, a beosztás alapfeladatait nem lehet önkényesen egy másik beosztás alapfeladatává tenni. A közterületen történő szolgálatellátás a munkavégzés helyszínével kapcsolatos és nem eredményezi a járőri feladatok ellátásának igényét. A perben kihallgatott két tanú vallomása alapján a felperes többletfeladatainak mértéke jelentősnek tekintendő, mindezt nem cáfolja az alperes eltérő számítása. Hivatkozott a pertárgyi feladatokat érintő eseti bírósági döntésekre, melyekben az eljáró bíróság a felperesi álláspontra helyezkedett. Az elsőfokú bíróság ítélete jogszerűnek tekintendő az összepszerűség körében is, a Hszt. 71. §-ának 2023. február 1. napja szerinti módosítása a jogalap körében releváns, a megbízási díj mértékét nem befolyásolja, a díjmértéket befolyásoló BM rendeleti szempontok nem változtak. A 100 %-os megbízási díj, figyelemmel az ellátott többletfeladatok jellegére, arányosnak tekinthető, a jogszabályi középértéket sem éri el, az alacsonyabb beosztás ellátása is értékelésre került, mely kirívóan okszerűtlennek nem tekinthető. Mindemellett értékelésre került a többletfeladatok mennyisége, mindennapossága és rendszeressége, a havi bruttó 38.650 forint, nettó 25.700 forint mértékben meghatározott összeg a jelen értékviszonyok között nem tekinthető eltúlzottnak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a releváns körben feltárta, a rendelkezésre álló peradatokat, bizonyítékokat mind a jogalap, mind az összepszerűség tekintetében okszerűen értékelte, a kereset szerinti marasztaló döntése az irányadó anyagi és eljárásjogi jogszabályhelyeknek megfelel. Indokait – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[11] A felperes a fellebbezésében a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a Pp. 279. §-ára utalással állította az elsőfokú bíróság okszerűtlen bizonyíték értékelését és mérlegelését mind a jogalap, mind pedig az összecszerűség körében. A jogalap körében az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást az alább részletezendők szerint helytállóan állapította meg és az ebből az ügy érdemére levont jogkövetkeztetése megalapozottnak tekintendő. Az alperes a fellebbezésében a bizonyítékok nem megfelelő értékelésével a tényállás helytelen megállapításán túl valójában az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályalkalmazását támadta, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az irányadó anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg a felperes megbízási díj igényének megalapozottságát. Az összecszerűség körében a releváns szempontok okszerű értékelésével szintén megalapozott döntést hozott, az alperes a fellebbezésében a mérlegelés okszerűségét megdönteni nem tudta.

[12] Az elsőfokú bíróság a következőket bírói gyakorlatra figyelemmel helytállóan vette figyelembe a megbízási díj Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti feltételeit. Az irányadó jogszabályi rendelkezések és egyéb normák felhívásával, valamint a bírói gyakorlat alapján helyesen állapította meg, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és a járőri feladatok külön beosztást képeznek, a járőri feladatok szolgálatirányító parancsnoki feladatellátás melletti elvégzése nem maradhat ellentételezés nélkül. Az alperes a fellebbezésében maga sem vitatta a két pertárgyi beosztás eltérő jogszabályi megjelölését, azonban csak utalt a két beosztás közti átfedésekre és a fellebbezésben konkrétan megjelölt feladatok értékelésének figyelmen kívül hagyására, azonban nem támasztotta alá, hogy ezek figyelembevétele mennyiben és miként dönti meg az elsőfokú bíróság jogalap körében elvégzett helytálló mérlegelését. A tényállás megállapítása körében állította, hogy az elsőfokú bíróság által mérlegelt 50 %-kal szemben a többletfeladatok havi átlagos ellátásának időigénye 30 %-os volt, ebben a körben az általa hivatkozott kimutatásokra, okirati bizonyítékokra hivatkozott. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a peres felek előadásának, a meghallgatott tanúk vallomásának és az okirati bizonyítékoknak az elsőfokú ítéletben kifejtett kellően részletes és okszerű értékelésével állapította meg az 50 %-os mértékű többletfeladatellátást, ehhez képest az alperes csupán az okirati bizonyítékai mint objektív elemek hangsúlyosságát állította, mely önmagában nem lehet alkalmas az elsőfokú ítéletben foglalt okszerű mérlegelés megdöntésére. Mindezekre figyelemmel nem vezethetett eredményre az a fellebbezési hivatkozás, amely a jogalap körében a tényállás helytelen megállapítását állította a havi átlagos többletfeladatellátás százalékos mértékére hivatkozással.

[13] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a járőri(járőrvezetői), illetve a szolgálatirányító parancsnoki beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztás. A járőrszolgálat fogalmából következően a járőr(vezető) szolgálati beosztásba tartozó feladat a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, amelynek során a járőr(vezető) különböző, a jogszabályban meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben a szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. A 14/2017. ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra

jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie. A beosztáshoz tartozó feladatok körén nem változtat az a körülmény, hogy a felperes a tevékenységét az autópályarendészet speciális jellegéből adódóan végezte.

[14] A 30/2015. BM rendelet alapján a járőr(vezető) és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások. Az eltérő beosztásokhoz különböző feladatellátások tartoznak, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. A felperes által végzett járőrszolgálatok, járőri, járőrvezetői feladatok túlmutatnak a felperesi beosztáson, ekként a szolgálatirányító parancsnok munkakörébe nem tartozó többletfeladatok. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgálatparancsnoki beosztáson (munkakör) túli feladatellátás nem tartozott a felperes munkakörébe. Helytállóan hívta fel a Kúria által kimunvároslt joggyakorlatot is, miszerint a munvárosltatónak nincs joga arra, hogy adott munkakör (beosztás) tartalmát szabadon állapítsa meg. A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munvárosltatónak ehhez képes kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás tehát nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munvárosltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[15] Az alperes a fellebbezésében csupán utalt a párhuzamos feladatellátásra és az egyes munkakörök közötti átfedésekre, azonban nem adott elő olyan érvelést, amely azt támasztaná alá, hogy a járőri feladatok a szolgálatirányító parancsnoki feladatoktól nem különülnek el, azok ellátása nem jogosít megbízási díjra. Az elsőfokú ítéletben kifejtettekre és a kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel az a körülmény, hogy a többletfeladat jelentős többlettudást nem igényelt és alacsonyabb besorolású, nem döntheti meg azt a releváns körülményt, hogy két eltérő beosztásról van szó, az eredeti szolgálati feladatok ellátása mellett az eltérő beosztású más feladatok rendszeres ellátása megbízási díjra jogosít. Mindezt nem annulálhatja az általános intézkedési és szolgálatellátási kötelezettségre vonatkozó alperesi hivatkozás sem, az ilyen irányú érvelés nem eredményezheti, hogy az eltérő besorolású feladatok a felperes alapbeosztása szerinti feladatok részévé válnak. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában, hogy a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napja szerinti módosítása nem eredményezte a többletfeladatok beolvasását az eredeti beosztás szerinti feladatokba, önmagában az a körülmény, hogy az szogálati hely alosztálya szolgálatparancsnoki beosztásának kikerült az ORFK utasítás hatálya alól, nem változtat azon a tényen, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és a járőri feladatok eltérnek egymástól. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen megjelölte a felperes által ellátott többletfeladatokat, és értékelte azoknak az eredeti szolgálati beosztástól való elkülönülését, ezért nem vezethetett eredményre az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta pontosan az ellátott feladatok körét.

[16] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a jogalap körében helytállóan állapította meg, hogy a perbeli időszak egész tartamára a felperes a megbízási díjra a rendszeres többletfeladatellátás okán a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosulttá vált.

[17] Az összecszerűség körében az elsőfokú bíróság mérlegelését az alperes a fellebbezésében a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdése, valamint a Pp. 279. §-a szerinti releváns jogszabályhelyekre történt hivatkozáson keresztül támadta. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában az összecszerűség körében részletes indokolást adott, okszerű indokát adta annak, hogy a jogszabály szerinti intervallumban miért tartotta megalapozottnak a 100 %-os mértékű kereseti igényt. Az alperes a fellebbezésében hivatkozott az irányadó eseti döntésekben foglalt mérlegelési szempontokra, azonban azokat mindig az adott ügy egyedi tényállása mellett, az abból releváns körülmények értékelésével kell figyelembe venni. A fenti eseti döntésekben megjelölt releváns szempontokat az elsőfokú bíróság értékelte, ezzel szemben az alperes a fellebbezésében csupán a komplex bírói értékelés elmaradására hivatkozott a többletfeladatok százalékos mértékének kiemelésével. Az elsőfokú bíróság a többletfeladatok havi átlagos 50 %-os munkaidő igényét a jogalap körében már részletezettek szerint helytállóan állapította meg, az alperes a fellebbezésében az összecszerűségnél csak azt állította, hogy az elsőfokú bíróság az időigényt súlytalanul értékelte, a részletes adatok elemzésére nem került sor. Ehhez képest az elsőfokú bíróságnak az összecszerűség tekintetében az 50 %-os mértéket kellett figyelembe vennie, annak további részletes elemzése nem az összecszerűség körébe tartozott, ezen elemet az egyéb releváns körülménnyel összevetve az összecszerűség körében okszerűen értékelte, az alperes a fellebbezésében nem támasztotta alá, hogy az elsőfokú bíróság összértékelésében miért kapott súlytalan szerepet a fenti időigény, és ehhez képest miért tekinthető okszerűtlennek az elsőfokú bíróság mérlegelése. Az összecszerűség körében hivatkozott 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése általánosságban hívja fel a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésében foglalt szempontokat, ebből az alperes a fellebbezésében az ellátott többletfeladatok alacsonyabb beosztásba tartozását és a különleges többlettudás szükségtelenségét emelte ki. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság az ítéletében értékelte, ezekkel együtt vette figyelembe azokat a szempontokat, amelyek a magasabb összegű megbízási díj megállapítását indokolják, mindezek együttes értékelésével jutott arra az okszerű következtetésre, hogy a kereset szerinti megbízási díj mértéke helytálló. Az alperes a fellebbezésében az általa említett szempontok kiemelésén túl nem jelölte meg, hogy ezek hangsúlyosabb figyelembevételre miként döntheti meg az elsőfokú mérlegelés okszerűségét, a 14/2017. ORFK utasítás 2023. február 23. napja szerinti módosítása pedig a jogalap körébe tartozó kérdés, mely az összecszerűség körében jelentőséggel nem bír. Mindezekre figyelemmel alaptalannak bizonyult az alperes fellebbezési érvelés mind az irányadó jogszabályi rendelkezésekre, mind a kialakult bírói gyakorlatról való eltérésre hivatkozással a megbízási díj összecszerűségének okszerű megállapítása körében.

[18] Mindezekre figyelemmel az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM

rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg tekintettel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (95.852 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 11.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró